

[Eunner Baunsgaard.]

grad. Det er et lovforslag, som vil berøre en meget betydelig del af den danske befolkning. Som det fremgår, drejer det sig om den tilføjelse til loven om sygehusvæsenet af 4. juni 1969, som måtte komme i betragtning af, at vi fik sygesikringsloven af 9. juni 1971.

Lovforslaget har i høj grad forbindelse med byrde- og opgavefordelingsproblemerne. Refusionssystemet er afløst af et tilskudsystem, og der kan ikke være tvivl om det rigtige heri. Men man må nu fra lovgivningsmagtens side passe på ikke på én gang at begrænse personaleudvidelse og samtidig pålægge sygehusvæsenet nye opgaver. Det kan kræve et endog meget omfattende kontorhold at få patientbefordringen ordnet, så den bliver rationel i kørselsmæssig henseende og rationel for sygehusenes ambulante specialafdelinger, der i sig selv er et problem, som er vanskeligt at klare. Man skal have besøgene til at falde nogenlunde jævnt, og det kan i høj grad knibe for et sygehus med stor ambulans virksomhed. Al sygehusplanlægning er et kompleks, som skal gennemprøves, og det er en tilføjelse til lovgivningen her også. Udgifterne til befordring til sygehusene har gennem årene været udsat for megen kritik, fordi man ofte har set taxaerne køre med enkeltpersoner over endog meget lange afstande. Nu drejer det sig om befordringsgodtgørelse til alle. Vi vil få at se, at udgifterne hertil vil mangedobles, og samtidig vil vi opleve, at de, der tidligere selv kørte til sygehusene uden at forlange godtgørelse, nu vil stå i køen for at få del i det, de ifølge lovforslaget her har ret til.

Vi vil fra det radikale venstre i princippet gå ind for lovforslaget, som jo måtte komme, og vi vil gerne være med til i udvalgsarbejdet at bore dybere i problemerne om udvidelsen af § 7. Sygekassegrænsen, som i mangt og meget er opretholdt, slettes nu i forbindelse med fribefordringen. Det kan vist ikke være et krav fra befolkningen, når vi snakker om besparelser. Der er begreber i lovforslaget, som vi ikke så let kan administrere, f. eks. „efter forholdene“, „forsvarlige“ og „andre nødvendige“, men her vil indenrigsministeren nok træde hjælpende til.

Jeg tror ikke, at de 36 mill. kr., der er afsat til befordring, slår til. I et amt, som

jeg kender en lille smule til, vil befordringsudgifterne efter nogle undersøgelser at dømme stige meget, meget væsentligt, og som nævnt vil transporttilrettelæggelsen, der allerede fra 1. april 1973 skal overføres til sygehusvæsenet, være en stor arbejdsbyrde. Det bliver på den korte tid, der er til rådighed, en meget stor og vanskelig opgave at få det til at køre.

Vi går fra det radikale venstre som nævnt i princippet ind for lovforslaget, men vil gerne drøfte det meget grundigt under udvalgsarbejdet.

Inger Lise Petersen: Det her foreliggende lovforslag er som tidligere nævnt en konsekvens og yderligere udbygning af loven om offentlig sygesikring, som SF allerede har tilsluttet sig. Vi kan derfor heller ikke have noget at indvende imod dette lovforslag generelt set. Men jeg har nu alligevel enkelte bemærkninger at knytte til detaljer i lovforslaget.

Det er med stor tilfredshed vi kan konstatere, at behandlingen på sygehuse nu bogstavelig talt bliver vederlagsfri for alle — et ønske som vi har næret i mange år, og som navnlig tidligere folketingsmedlem, hr. Skræppenborg-Nielsen, har været en varm fortalere for. Det ser nu ud til omsider at skulle gå i opfyldelse.

Ligeledes noterer jeg mig med tilfredshed og måske også en lille smule skadefryd et lille afsnit i de almindelige bemærkninger til lovforslaget, hvor der står:

„Ved lovforslaget er ikke tilsigtet en ændring af arten af de ydelser, der hidtil er stillet til rådighed for befolkningen, men som det vil fremgå af bemærkningerne til de enkelte bestemmelser, vil det i nogle tilfælde være administrativt nødvendigt og også rimeligt at stille de ydelser, der hidtil har kunnet opnås gennem nydende medlemskab af en sygekasse — i visse tilfælde kun i medlemsgruppe A — til rådighed for hele befolkningen“.

Man erkender altså her det administrativt besværlige ved en fortsat opretholdelse af A- og B-grupper under det nye system og det rimelige i at gøre de omhandlede ydelser tilgængelige for alle.

Da man i sin tid behandlede lovforslaget om offentlig sygesikring og skrev betænkning i maj 1971, henstillede et samlet social-